

Aalborg Stiftstidende og Adresse-Avis.

Forsendes med Brevposten, ifølge kongl. allernaadigst Bevilling.

Aar 1857.

Torsdagen den 23de Februar.

N° 52.

udgivet af D. Chr. Borch & H. Ph. Kier's Enke. — Redigeret af Capitain v. Søderberg, Vid. af Db.

Frankrig.

Uagtet Sagnet om en talrig Forening af Kongemordere, af hvilken Meunier, som Lodfastning havde tildeelt det første eller andet Nummer, skal være et Medlem, har al Rimelighed imod sig, saa opkoges det dog endnu af og til af Regjeringens Organer. Det synes velkomment, med Hensyn til at bearbejde Stemningen for nogle Lovudkast, som Regjeringen agter at grunde derpaa. Saaledes indeholdt et af benævnte Blade, at et ungt Menneske, ved Navn Redardès, Son af en Notarius i en Provindsstad, var bleven fængslet. Han var nylig kommen fra Paris til Uzès i Departementet des Gard, og befandt sig, for nogle Dage siden, i Connaur, for at bivaane en Fæst, som en af hans Medstuderende ved den medicinske Skole i Paris gav, ham til Hæd. Efter Maaltidet begav man sig til et Kaffe-huus, hvor man kom paa Tale om Meuniers Attentat og hvor han da, formodentlig ansporet af sin Omgivnings Bisfald, skal have fortalt, at han stod ved Siden af Meunier, da denne affyrede Pistolen. „Jeg horte“, skal han have tilføjet, „til de 35, som have svoret at dræbe Ludvig Philip, men jeg har først Nr. 11; havde jeg skudt, skulde jeg vist ikke have feilet.“ En saadan Tale bragte ham naturligviis i Fængsel, men i Forbørene skal han vel have tilstaaet, at have brugt hiin Udladelse, men ene og alene af Lyst til et Slags Storpaleri, der da nu rimeligviis vil komme ham dyrt at staae.

Ogsaa „Journal des Débats“ har i en Artikel omhandlet Begivenheden i Sortehavet med Skibet „Vixen“, men Journalens Anskuelser, der ogsaa dreier sig om Spørgsmaalet om, hvorvidt Rusland virkelig er Circassiens Overherre med Rette eller ikke, indeholde i det Hele intet Nyt om denne Gjenstand.

Strax efter Meuniers Attentat vare et Par Journaler satte under Tiltale, fordi de havde ytret, at slige Mordforsøg vare en naturlig Følge af Ministeriets, for Publicum vildledende, Paastand om Kongens altfor uforholdsmæssige Indflydelse i Cabinettet. Begge Journaler bleve frikjendte. Den ene af dem havde Ddilon-Barrot til Forsvarer. Han udviklede det Feilagtige i, at fremstille Kongen i en constitutionel Stat som den, der leder og styrer Alt. Saaledes havde Hr. v. Talleyrand, i sit bekjendte Brev, som man kaldte hans politiske Testamente, drevet Emigreretist saavidt, at han erklærede, at hans hele Fortjeneste i Ministeriet bestod i, at han havde vidst at gjætte Kongens Tanker. (Man maatte næsten troe, at det var Louvois, man horte tale om Ludvig den Sjortende.) I lignende Misgreb

havde flere Ministre gjort sig skyldige, og man havde endog ogsaa læst i „Moniteuren“, at Ludvig Buonapartes Løsladelse var en egenmægtig Act af Kongen. Ved saadanne Lærdomme om Kongens Egenraadighed udbredte man Begreber, der strebe mod alle constitutionelle Principer, da Kongen, i en constitutionel Stat, maa rette sig efter National-Representationens Anskuelser. Saaledes havde man gjort Carl den Tiende en slet Tjeneste ved, om hans Egenraadighed at udbrede saadanne Ideer hos Folket, der omsider foranledigede, at han maatte nedlægge sit Scepter; man skyldte altsaa den omtalte Journal Tak, fordi den havde advaret imod Fortsættelsen af saadanne Misgreb, der allerede havde bragt en Casimir-Perier til at bukke under og hindret en Dupin og andre Mænd af Hæd fra at tage Portefeuille i et Ministerium, der synes at staae under en Indflydelse, der er saa modstridende mod alle constitutionelle Begreber.

Ved Slutningen af Mødet den 11te Februar blev de Deputeredes Kammer særdiv med Municipalloven, der antoges med 204 Stemmer mod 70. Det hedder imidlertid, at denne Lov endnu stedse forekommer Regjeringen for demokratisk, endskjondt det er lykkedes Ministeriet at holde næsten alle Committens Amendementer ude af Loven; det kan derfor gjerne være, at man vil søge at modarbejde dens Antagelse i Pairernes Kammer eller, detmindste, at saae den udsat til næste Sessjon.

En Journal af 12te Februar fortæller, at Regjeringen har bekvæmet sig til at give efter for den preussiske Gesandts, Hr. v. Werthers, Forlangende og at udlevere dem Arrestforvarer fra Frankfurt, som var de der fængslede politiske Forbrydere behjælpelig til deres Flugt og nu med dem opholder sig i Paris. De uafhængige Journaler ansee det for utroligt, at Regjeringen skulde indlade sig paa en saa upopulær Føielighed mod de absolutistiske Magter. En saadan Udlevering vilde stride imod alle, hidtil i saa Henseende antagne, Grundsætninger, da hiin Fangevogters Handling oienlysnlig henhører til Classen af politiske Forbrydere og ikke til dem, der sædvanlig have Stygtninges Udlevering tilfølg.

Tyrkiet.

For ikke længe siden syntes endnu det Churchill'ske Antiliggende at ville antage en alvorlig Character; nu lader det til, at man har fundet paa en Udvei, ved hvilken alle Paagjældende turde erklære sig tilfredse. Porten vil nemlig anerkjende, at den har gjort Hr. Churchill Uret og tilstaae ham en temmelig anseelig Skadesløsholdelse, naar han igjen, paa sin Side, vil erklære sig tilfredsstillt og denne

(Ept. Christmas) til Vestindien, hvorhen dette skal bringe endeel Dropper. I Mai derimod skal en liden Eskadre, bestaaende af Fregatten „Galathea“, Corvetterne „Stora“ og „Fortuna“ og Briggen „St. Thomas“ afgaae til Nordsoen, hvor de skulle manøvrere en Maanedstid, hvorpaa de skilles ad: Briggen til Vestindien, Corvetten „Stora“ med Socabræet til Østersoen, Fregatten derimod og Corvetten „Fortuna“ fortsætter sin Dvæsestour nordligere oppe i Nordsoen. For saavidt disse Udrustninger uden extraordinaire Tilskud kunne bestrides af det Søetaten anviste Normalbudget, afgiver det vistnok et glædeligt Beviis paa den strænge Deonomi og Orden, hvorfor man stedse har roost Søetatens Administration; imidlertid kunne vi dog ikke Andet, end troe, at den Dvæse for Officerer og Mandskab, der maa antages at være disse Tøuers eneste Dimeb, ret vel lod sig forene med en Foranstaltning, der tillige kunde komme vor saa haardt betrængte Handel og Søfart til Nytte. Vi mene naturligviis, at det fra alle Sider saa længe nærede Dnske endelig kunde komme til Udførelse, at vort engang saa ansete Drøagsflag igjen maatte vise sig i Levanten. (Kbhvst.)

Det Nøierriske danske Skuespillerelskab sluttede sine Forestillinger i Christiansstad i Skaane med „Arel og Balborg“ og er nu reist til Gothenborg. I „Skånska Posten“, hvor bemeldte Selskab hæderlig omtales, anføres tillige, at det, ved med Held at give i Christiansstad Tragedier som den nævnte, saavel som „Laura“, samt „Hagbarth og Signe“, har fortrængt det censibige Dndomme, som blev Samme til Deel, i Publicum, saalænge det holdt sig blot til Comedier og Vaudeviller.

Slagtermester Benjamin Falkner i Middelfart klager i Hømpels Avis over den fatale Huusinqvisition hos Jkke-Handlende, der ogsaa ramte ham den 10de Ds., idet 4. skriver fire, Toldofficerer med Retteens Betjent i Epidisen, efter en falskelig Angivelse, indfandt sig hos ham, og der paa det strengeste inquirerede, ja det gik endog saavidt, at hans Sengematras blev opsprækket og undersøgt, men der fandtes — Intet. — „Det er beklageligt,“ hedder det, „at Lovene tillade sig Behandling i den fredelige Borgers Huus. Dnskeligt var det imidlertid, at Angiverens Navn til denne uædle Handling maatte blive offentlig bekjendtgjort, for at man deraf kunde komme til Kundskab om, hvorvidt han har villet chicanere Undertegnede eller drive Gjæk med det respectve Tolboesen, hvilket man næsten maa antage har været Begyndelsen til denne utidige Visit.“

Om det Thorvaldsenske Museum som Nationalanliggende.

Det Gamle indeholder som oftest Spiren til det Nye, og visse Grundtræk i Nationernes Caractere give ofte Nøglen til mangen Gaade i deres aandelige Udvikling. Dersom det er saa, at vi hos Forfædrene maa beundre hiin romantiske Indbildningskraft, der gav dem Sands for det Nye og Usædvanlige, der gjorde det til Trang for dem at gaa ud paa Eventyr og oplede og trødse Farerne, da er det ikke mindre vist, hvor contrasterende det end maatte synes, at de havde en beundringsværdig

Tact for det Bestandige, det Faste og Varige. Fra Hedenoldets Dage betragte vi endnu med Forbauselse, som Vidner om denne Sands, hine Konge- og Dronning-Stole, hine hængende Stene, hine Kæmpernes Dansehore (gigantum chorea), hine Stendysser og Offerkredse paa vore Agre og Heder, hine Skriftklipper og Runestene. See vi hen til den flygtige Kunst, som fulgte og ofte var forenet med Heltelivet, til Skjaldskabet, da finde vi heri noget ganske særegent, som hverken Grækere eller Romere have kjendt til. Det var dem ikke nok, som hine, at tilveiebringe Rythmus og Tonefald, ved et Antal korte og lange Stavelser; de tilfredsstillede ikke ved, med Hebræernes Vise, at give kraftige Fyndsprog; Skjaldens Vers maatte ogsaa nagles fast i Hukommelsen, derved, at Endestavelserne maatte være eenslydende. De saac paa det Faste og Bestandige, derfor maatte Heltens Navn hugges i Steen og Heltensangene smeddes i Riim. Da den urolige Aand fandt Hvile i Christendommen, lod Sanden for det Solide sig ikke mindre tilsyne, i de mangfoldige Gudshuse, de allerfleste af hugne Kampestenene. Mure, Taarne og Hvalvinger afgive Beviser nok for, at Fædrene havde Mod til at trodse Tiden og haabe Udødeligheden, ogsaa Formen af disse Bygninger give rigt Stof til Betragtninger, der ville ligge uden for disse Liniers Grændser.

En stor Kunstner er bleven os til Deel:

„Europa af Søn gav den Herlige Navn,

„Men Danmark trykked' ham først til sin Favn.“

Han er en Søn af det gamle Norden og bærer Oldtidens Præg; hans Kunst bestaaer ikke i flygtige Tøuer, eller i Farver paa Lærred og Træ, dybt i Stenen maa hans rige Phantasies herlige Fyldte præges med udslettelige Skjønhedstræk. Dvæle vi ved det Kunstværk, der først tildrog ham Opmærksomhed og gjorde ham navnkundig, da var det ingen Aphrodite, ingen Ares, skjönt disse Grækenlands Guder senere udspang af hans kunstrige Aand, det var Jason, der atter maatte hente det gyldne Skind, det var Argonauternes Anfører, der leder Tanken mod Hjemmet, hvis Tumleplads fører Nordboen fra Sortehavets til Østersøens Kyster, hvis Skib minder om hine Langorme og Bølgeheste hos Skandinavierne, og hvis Bedrift bringer Nordens eventyrlige Søfarere i Erindring. Saaledes fandt en Kunstner det Fædrelandske i det Fremmede.

Vil man nu opreise Nationen og Thorvaldsen et værdigt Mindesmærke, da maatte dette vistnok bære Præget af den omtalte Almeensands, den Tact for det Solide, der er som et nedarvet Nationaltræk.

Vi maa eie Thorvaldsens Værker i Marmor, ikke blot i Gipsafstøbninger, der næppe kunne renses for Støvet, uden paa Formens Bekostning;

og Bygningen, der skal indslutte dem, maa i Form og Fasthed være værd at betrosaa herlige Skatte; dog her torde Bekostningen let overgaae Begeistring; men det kommer dog an paa om ikke allerede Noget skulde være forhaanden, der muligen kunde fremme Foretagendet.

Der er i Danmarks Hovedstad en Bygning, ufuldendt; den var bestemt til et christeligt Tempel; men førend Alterlyset tændtes, stod den allerede som Ruin. Denne kostelige Marmorkirke burde fuldendes. Det forekommer Indsenderen, at et saadant christeligt Tempel kunde være et værdigt Gjemmested for Thorvaldsens christelige Plastik, og at det ligeledes kunde være passende, at det Folks Guder fandt Ly i Templets Vestibuler, hos hvilket Apostelen fandt et Alter for den ubekjendte Gud og hvis Tungemaal først bar Evangeliet. Et solidere og mere ildfast Glyptothek vil man dog vanskelig kunne tilveiebringe.

C. F. Jacobsen.

Reisende

f. Arch. t. Kallundb.: Propr. J. G. Fosb; Lieutn. v. Høhling; Adjunct Arnzen; Træskohandler R. Sørensen; Glarmester Pöser; Muurmester Handlov; Smedkervend Ringhuus.

Imorgen (Fredag) holder Hr. Pastor F og h Fasteprediken i Frue Kirke.

Bekjendtgjørelser.

† † †
I Dag Morges Klokken 5, behagede det Forsynet, ved en rolig og stille Død, at bortkalde herfra til et bedre Liv, vor elskede Datter **Henzriette Christiane Johanne**, efter 4 Ugers Sygeleie, i hendes 25de Aar. Næst forbindtligst at takke for al den Deeltagelse, som blev vist den Afdøde under hendes Sygdom, frabedes Condolence, som kun vilde forøge vor billige Sorg.

Aalborg, den 21de Februar 1837.

Ane C. Wölfferdt, Fr. Chr. Wölfferdt.
föd Lorentzen.

† † †
At vor kjære og uforglemmelige Moder, **Anne Duus**, födt Möller, af Hals, Enke efter afgangne Lieutenant og Lodsoldermand **Jens Duus**, i en Alder af 70 Aar, og efter 4 Dages Sygeleie, ved en blid og rolig Død omskiftede Tid med Evighed igaar den 21de Februar, tilkjendegives herved for Slægt og Venner af undertegnede, hendes dybtbedrøvede Börn, paa egne og fraværende Södskendes Vegne.

Hals, den 22de Februar 1837.

Elisabet Duus. Petrea Duus.
Christian Duus. J. N. Duus.

Sine Box-Masker

udsalges af **E. A. Jacobsen.**

Masker faaes for billig Priis hos
F. G. S. Hartmann.

Efterfølgende fundne Sager ere Tid efter anden hertil indleverede:

- 1 sølobeflagen Pibe — glemt i en Bogn paa sidste Keerups Marked.
- 2 Ditto Ditto.
- 1 Guld Bryknaal (itu).
- 1 Koronet, indfattet i Sølv.
- 1 forgyldt Livspænde (itu).
- 4 forskellige Armbaand.
- 1 Paraplu.
- 1 grønt Slor.
- 1 Ilderskind.
- 1 Kjørepidst.
- 1 Stk. Klædesnoer.
- 2 1/2 Lsp. gammelt Tavlelsy.

Aalborg Politikammer, den 22de Februar 1837.
Wölfferdt.

I Aalborg Hospital ere 2de Mandspiladse vacante, hvorom Ansøgninger, som maae være ledsagede med paalidelige Attester om den Søgendes Alder, Stilling og Trang m. m., i 4 Uger fra Dato kunne indgives til undertegnede Forstander ved Stiftelsen.

Aalborg, den 18de Februar 1837.

S u u l.

Fredagen den 24de Febr. 1837, Kl. 7 Aften, afholdes en Generalforsamling i det dramatiske Selskab.

Directionen.

En bequem og billig Beboelse anvises til Leie paa Hjortet af Tiendelaben og Ulgaden.

En voren Dreng kan paa billige Vilkaar strax blive antaget i Bagerlære hos

D. G. S o l m
paa Ulgaden.

Leilighed for en Skovfoged, der tillige kan være Skytte, anvises fra Rødsleth.

En duelig Grøsteskæder kan fra tidlig Foraar erholde Arbeide paa Boerberggaard ved Sundbyne.

Fruehuset ved Rødsleth kan paa gode Vilkaar faaes i Leie fra næste 1ste Mai. Det vil for en Gartner især være en passende Leilighed. Nærmere Underretning erholdes paa Rødsleth.

En confirmeret Dreng, som er stikkelig og tro, kan blive antaget i Kammagerlære hos Kammager

Reinli paa Bøstergade.

Tvende meublerede Værelser i Stedet Nr. 237 i Bispenegade ere at faae til Leie næstkommende Paafløjstetid.

A. Arffmann.

En Chacot og en Sabel ere forbnittede paa Fagerballet. Ligeledes er et Par Bomulds Handsker bortkomne. Man behøge at henvende sig paa Stiftsbogtrykkeriet.

Kjøber til en brugt Arbeidsvoagn og et simpelt Bringetoi anviser Adressenconitret.

Lars Christian Larsen i Bjørnstrup, Dronninglund Sogn, har tilsalg: 2 Mollekarler, og adskillige Krummelser og Planker, tjenlige til Mollebrug.

Efter Begjæring af Forstanderen ved Aalborg Hospital blive 9 Parceller af Klostermarken opbudne til Leie paa 11 Aar, fra 1ste October d. A., ved Auction, som afholdes paa denne Byes Raadstue, Tirsdagen den 28de Dennes, om Formiddagen Kl. 10.

Spillet herved bekjendtgjøres.

Aalborg, den 23de Februar 1837.

S c h m i d t.